čj.: **15 C 226/2016 - 106**

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl soudcem JUDr. Ondřejem Růžičkou ve věci žalobce: **L[redacted] V[redacted]**, nar. [redacted], bytem [redacted], zast. JUDr. et Mgr. Lumírem Procházkou, advokátem, se sídlem Lidická 26, Brno, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti** se sídlem Vyšehradská 16, Praha 2, o 50.000,-Kč

t a k t o:

I. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci částku ve výši 50.000,-Kč spolu se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,05 % ročně ode dne 28.4.2016 do zaplacení, a to do 15 dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 20.829 Kč k rukám právního zástupce žalobce a to do 15 dnů od právní moci rozsudku

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou doručenou zdejšímu soudu domáhá po žalované náhrady nemajetkové újmy s odůvodněním, že dne 11.7.2014 ze strany Policie ČR byly proti němu zahájeny úkony trestního řízení pro podezření ze spáchání zločinu těžkého ublížení na zdraví dle ustanovení § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu a přečinu výtržnictví. Na základě usnesení Policie ČR ze dne 26.8.2014 čj. [redacted] bylo zahájeno trestní stíhání proti žalobci. Žalobce si zvolil z důvodu nutné obhajoby obhájce na základě plné moci ze dne 26.8.2014.

Následně byla podána obžaloba, trestní řízení bylo vedeno před Městským státním zastupitelstvím v Brně pod sp.zn. [redacted], následně byla podána obžaloba a řízení bylo vedeno u MS v Brně pod sp.zn. [redacted] Městský soud v Brně rozsudkem [redacted] ze dne 14.4.2015 žalobce uznal vinným ze spáchání shora uvedeného přečinu a odsoudil ho k trestu odnětí svobody na 18 měsíců s podmíněným odkladem na zkušební dobu v trvání tří let. K podanému odvolání Krajský soud v Brně dne 23.6.2015 uvedený rozsudek zrušil, věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení. Následně soud I.stupně rozhodl dne 8.9.2015 pod čj. [redacted], kterým byl žalobce obžaloby zproštěn. Rozsudek nabyl právní moci dne 24.9.2016. Ve věci tak bylo vydáno nezákonné rozhodnutí. Nezákonným trestným stíháním žalobci vznikla nemajetková újma. Řízení trvalo více jak rok. Žalobce nikterak nezavdal příčinu vedení trestního řízení, byla to naopak Policie ČR a Městské státní zastupitelství, které nesprávným posouzením celé věci vyvolaly zbytečné trestní řízení. Žalobci v důsledku zahájeného trestního stíhání reálně hrozil trest odnětí svobody až na 10 let nepodmíněně a povinnost zaplatit náhradu škody. Každé trestní řízení přesto je významný zásah do soukromého a osobnostního života žalobce. Žalobci se změnil osobní, soukromý i pracovní život, veškerá pozornost se pochopitelně od té doby soustředila k samotnému obvinění, hrozbě vysokého trestu, hrozbě náhrady škody, hrozícímu morálním odsouzení blízkého okolí, pracovního prostředí, klientů a rodiny. Typickým projevem byla nepozornost, roztěkanost, ztráta koncentrace v pracovním životě, narušení pohody soukromého života, soužití s přítelkyní, která situaci klienta prožívala obdobně, úzkostné stavy nejen žalobce, ale celé rodiny. Trestní stíhání zasáhlo do osobnosti žalobce, osobního, soukromého života jednak v rámci trvajícího charakteru, jednak i při každém jednorázovém výslechu v hlavním líčení, na nějž se žalobce připravoval a hájil svoji nevinu. Samotná okolnost vedení trestního řízení v mnoha osobách vyvolává morální diskreditaci obviněného bez ohledu na výsledek. Žalobce je podnikající fyzickou osobou v oblasti pohostinství a je závislý na dobré pověsti a dobrém jménu u své potencionální klientely. Od prvního výslechu na Policii ČR byl žalobce vystaven zbytečnému vypětí, stresovým situacím a to nejen s ohledem na trestní postih, ale také na hrozící majetkový postih a morální a společenskou újmu. Žalobce tak požaduje částku 50.000,-Kč jako náhradu řízení. Co se týká povahy trestní věci, žalobci hrozil vysoký trest odnětí svobody, náhrada škody, morální odsouzení blízkého okolí, pracovního prostředí, klientů, rodiny. Délka řízení sice nebyla nepřiměřená, ale trestní řízení trvalo 13 měsíců, po kterou vůči žalobci působily okolností působící ke vzniku nemajetkové újmy. Nemajetková újma tak spočívá v zásahu a déle trvajícím narušení dosavadního soukromého života žalobce, v zásahu déle trvající sféry osobnosti žalobce v podobě duševních útrap s tím spojených, v zásahu a déle trvajícím narušení dosavadního rodinného života žalobce a v zásahu a déle trvajícím narušení majetkových práv žalobce. Došlo tak k porušení základních lidských práv ve smyslu článku 10, odst. 2 Listiny základních práv a svobod, první části občanského zákoníku § 3 odst. 1, odst. 2 písm. a), b) a § 81 občanského zákoníku. Je nutné poukázat na skutečnost, že žalobce byl neprávem obviněn ze závažného zločinu. Toto byla jedna z prvních věcí, která v žalobci vzbudila silnou úzkost a strach, aby nebyl omezen na osobní svobodě, dále samotný průběh trestního řízení, kdy byly zcela ignorovány atributy legálního procesu, dodržování zásady in dubio pro reo, tyto obavy ještě více umocňovaly. Byl to žalobce, kdo v naprostém zoufalství po svém prvním odsouzení zajišťoval nahrávky z bezpečnostních kamer, jakož i existenci a identitu dalších svědků, aby byl schopen nevinu prokázat. Tvrzený zásah způsobil narušení vlastní duševní pohody žalobce i

pohodového bezkonfliktního rodinného prostředí, od vzniku vědomosti tohoto problému byl rodinný, partnerský život, ale i soukromý život žalobce, soukromé prožitky předurčovány a ovlivňovány dosud nevyřešeným nezákonným trestním stíháním. Žalobce je psychicky relativně silnou osobností, popsaný zásah vedoucí zejména k déle trvajícím nejistotám, obavám a strachu a úzkostem se nepřeklenuly do zdravotních obtíží, ačkoliv by v takové narušení duševní pohody u jiných osob k takovým důsledkům vést mohlo. Skutečnost, že žalobce ne vyhledal lékařskou nebo psychologickou pomoc nelze toto klást k tíži.

Žalovaná učinila nesporným uplatnění nároku. K věci samé potom uvedla, že žalovaná vyhověla požadavku žalobce z částky 59.834,50 Kč, která představovala náhradu škody spočívající ve vynaložených nákladech na obhajné. Dále popsala průběh trestního řízení žalobce s tím, že vůči němu bylo vedeno trestní stíhání u MS v Brně pod sp.zn. [redacted], které skončilo zprošťujícím rozsudkem, který nabyl právní moci 24.9.2015. Dále odkázala na konstantní judikaturu s tím, že dospěla k závěru, že ve věci trestního stíhání žalobce došlo k vydání nezákonného rozhodnutí. Za tuto skutečnost se žalovaná omluvila. Co se týká samotné intenzity, tato v rámci předběžného projednání nároku nebyla dostatečně tvrzena a zejména prokázána. Vzhledem k okolnostem případu, kdy žalobce dostatečně neodůvodnil přiznání zadostiučinění v peněžité formě žalovaná pokládala konstatování vydání nezákonného rozhodnutí a omluvu za dostatečné zadostiučinění za porušení práva.

Soud má za prokázaný průběh řízení vedeného u MS v Brně pod sp.zn. [redacted] ze spisu tohoto soudu a to tak, že dne 26.8.2014 žalobce podal vysvětlení na Policii ČR s odkazem na ustanovení § 100 odst. 2 trestního řádu. Tento úkon a to podání vysvětlení byl zahájen v 8.17 hodin, byl ukončen v 8.20 hodin. Dále má soud za prokázané z usnesení o zahájení trestního stíhání na čl. 31, že toto bylo převzato dne 26.8.2014 v 8.30 hodin. 10 minut po té, co bylo teprve zahájen úkon podání vysvětlení. Je nutné poukázat na skutečnost, soud má za prokázané ze spisu, že samotné usnesení o zahájení trestního stíhání má několik stran. Následně došlo k zahájení trestního stíhání pro trestný čin těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku, trestný čin výtržnictví dle § 358 odst. 1 trestního zákoníku. Dne 2.2.2015 zde byla ze strany MSZ podána obžaloba k MS v Brně, řízení bylo dále vedeno pod sp.zn. [redacted] Městský soud v Brně dne 14.4.2015 vyhlásil rozsudek, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání trestného činu ublížení na zdraví a trestného činu výtržnictví. Žalobce proti tomuto podal odvolání. Krajský soud v Brně rozhodl usnesením ze dne 23.6.2015 tak, že odsuzující rozsudek zrušil, věc vrátil soudu I.stupně k dalšímu řízení. Městský soud v Brně dne 8.9.2015 vyhlásil další rozsudek, kterým žalobce obžaloby v plném rozsahu zprostil, na základě ustanovení § 226 písm. c) trestního řádu, neboť nebylo prokázáno, že v žalobním návrhu označený skutek spáchal žalobce. Rozhodnutí nabylo právní moci dne 24.9.2015.

Co se potom týká zásahu do osobnostních práv žalobce, tyto má soud za prokázané jednak z výpovědi žalobce a dále výpovědi svědkyně L[redacted] B[redacted] H[redacted] V[redacted], D[redacted] Ď[redacted] a to to v tom směru, že trestní stíhání žalobce intenzivně zasáhlo do jeho osobnostních práv. Žalobce byl po dobu trestního stíhání nervózní, trpěl pocity úzkosti, měl problémy se spaním, o celé věci musel neustále přemýšlet, toto potom vedlo i k partnerským hádkám a nesouladu, což má soud za prokázané i

z výpovědi svědkyně B[redacted], která byla v té době a stále je přítelkyní žalobce. Dále má soud z těchto výpovědí za prokázanou skutečnost, že toto zasáhlo i do trávení volného času žalobce, kdy žalobce po zahájení trestního stíhání neměl náladu na to, aby svůj volný čas jako před zahájením trestního stíhání trávil sportem, dřív jezdil na in linech, hrál nohejbal, jezdil na hory, na nic z toho již neměl čas. Co se týká volného času, celá věc se promítla i v tom směru, že žalobce se stranil společnosti, nechtěl vůbec chodit do společnosti, nechtěl již chodit do klubů s ostatními kamarády, aby [redacted]. Z výpovědi svědkyně V[redacted], matky žalobce má soud za prokázané, že byl v té době velmi citlivý, převládala u něj bezmoc a beznaděj, docházelo k [redacted] v souvislosti s jeho trestním stíháním. Trestní stíhání se projevilo i v profesní rovině žalobce, žalobce byl a je osobou podnikající v pohostinství, [redacted], měl jako manažér uvedených firem tyto také a starost, právě v důsledku trestního stíhání byl však nervózní, nebyl se schopen na práci soustředit. Tu za něj musel také odvádět druhý společník. Několikrát se také do práce nedostavil, kdy řešil své záležitosti, nikoliv záležitosti pracovní. O skutečnosti, že vůči žalobci je vedeno trestní stíhání také věděli jeho zaměstnanci.

Dle ust. § 1 zákona 82/1998 Sb.(dále jen zákona) stát odpovídá za podmínek stanovených tímto zákonem za škodu způsobenou při výkonu státní moci.

Dle ust. § 2 zákona se odpovědnosti za škodu podle tohoto zákona se nelze zprostit.

Dle ust. § 5 písm. a) zákona stát odpovídá za podmínek stanovených zákonem za škodu, která byla způsobena rozhodnutím, jež bylo vydáno v trestním řízení.

Dle ust. § 7 odst. 1 zákona mají právo na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím účastníci řízení, ve kterém bylo vydáno rozhodnutí, z něhož jim vznikla škoda.

Dle ust. § 8 odst. 1 zákona lze nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím, není-li dále stanoveno jinak, uplatnit pouze tehdy, pokud pravomocné rozhodnutí bylo pro nezákonnost zrušeno nebo změněno příslušným orgánem. Rozhodnutím tohoto orgánu je soud rozhodující o náhradě škody vázán.

Soud má za prokázaný skutkový stav v souladu s popisem průběhu řízení.

Co se týká právě odpovědnostního titulu, nezákonného rozhodnutí, toto soud stejně jako žalovaná i žalobce, ve věci shledal. Jak bylo shora uvedeno, jedná se o zahájení trestního stíhání, neboť došlo k následnému vydání zprošťujícího rozsudku, který nabyl právní moci. Dle konstantní judikatury navazující na rozsudek Nejvyššího soudu České republiky ze dne 23. 2. 1990 a spisová značka 1 Cz 6/90, publikovaný pod číslem 35 ve Sbírce soudních rozhodnutí, ročník 91, platí, že nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, jež neskočilo pravomocným odsouzením, je na místě v určitých případech posoudit jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím. Rozsudek, kterým byl žalobce zproštěn obžaloby, je tak rozhodnutím, které by nikoliv výslovně, ruší účinky zahájení trestního stíhání a rozhodnutí, jímž bylo trestní stíhání zahájeno ve smyslu odškodňovacího zákona č. 82/1998 Sb. a je tak pro tyto účely rozhodnutím nezákonným. Zakládá tak nárok na náhradu škody ve smyslu ustanovení § 1, 2 zákona č. 82/1998 Sb. Uvedené právo nemá pouze ten, kdo si obvinění zavinil sám a ten, kdo byl obžaloby zproštěn, nebo proti

němuž bylo vedeno trestní stíhání zastaveno jen proto, že není za spáchaný trestný čin trestně odpovědný, nebo že mu byla udělena milost, nebo že trestný čin amnestován. Soud v žádném případě nedovodil ze strany žalované ani nebylo nijak tvrzeno, že by si žalobce trestní stíhání zavil sám, nebo že by toto trestní stíhání skončilo udělením milosti, nebo amnestií. Nárok na náhradu škody způsobené zahájením trestního stíhání, které skončilo zprošťujícím rozsudkem, se posuzuje podle ustálené soudní judikatury viz. rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 25 Cdo 1847/2001 jako nárok na náhradu škody způsobené nezákonným rozhodnutím.

Odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí soud ve věci shledal. Žalobce byl nedůvodně a nezákonně ve smyslu zákona 82/1998 Sb. trestně stíhán. Existence shora uvedených skutečností vylučujících odpovědnostní titul žádný z účastníků ani netvrdil a soud je, jak je uvedeno shora, neshledal. Soud dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího soudu 30 Cdo 255/2010, nebo 30 Cdo 4280/2011 s tím, že zatímco v případě nepřiměřené délky řízení se újma na straně poškozeného presumuje. Musí být újma založena jinou skutečností prokázána, není-li zjevné, že by stejnou újmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postižena a šlo by o notorietu, kterou dokazovat netřeba. Protože se jednalo o odpovědnostní titul nezákonného rozhodnutí, nikoliv z nepřiměřené délky řízení, soud provedl shora uvedené dokazování a zjišťoval tak intenzitu, kterou trestní stíhání zasáhlo do osobnostních práv žalobce a jaká forma a jaká výše odškodnění je třeba k reparaci takto vzniklé nemajetkové újmy.

Podle ust. § 31a odst. 1 zákona bez ohledu na to, zda byla nezákonným rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem způsobena škoda, poskytuje se podle tohoto zákona též přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu. Podle odst. 2 cit. ust. se zadostiučinění poskytne v penězích, jestliže nemajetkovou újmu nebylo možno nahradit jinak a samotné konstatování porušení práva by se nejevilo jako dostačující. Při stanovení výše přiměřeného zadostiučinění se přihlédne k závažnosti vzniklé újmy a k okolnostem, za nichž k nemajetkové újmě došlo.

Soud také vyšel z toho, že vznikem materiální újmy i dle rozhodnutí Ústavního soudu České republiky sp. zn. IV. US 428/05 je spojeno vždy s individuálním diskomfortem trestně stíhaných osob a toto není na místě presumovat, ale prokazovat.

Dále soud poukazuje na rozhodnutí NS ČR sp. zn. **30 Cdo 3116/2016-107** s tím, že o nemajetkové újmě lze hovořit, pokud nastalá újma spočívá v narušení osobního zájmu poškozeného, který nemá hodnotu v penězích, představuje opak škody. Nemajetková újma je nepříznivý dopad škodné události do jiných hodnot, než je jmění, lze tak hovořit o škodě morální, ideální i materiální, za kterou náleží poškozenému peněžitá materiální satisfakce. Projevu je se v těžce definované sféře vnímání obtíží, nepohodlí, stresu a jiných nežádoucích účinků spojených se zásahem do základních lidských hodnot. K tomuto občanský zákoník komentář svazek VI. § 2521 – 3081 Praha: WOLTERS KLUWER 2014 a dále vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav mysli poškozeného, řízení se obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dodány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou, je nutné posoudit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit dotčená ve složkách tvořících nemajetkovou sféru žalobce jednotlivce. Neprokazuje se to, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod cítit

se poškozeným viz. Kolba Jan a Martina Šuláková, nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci Praha, Leges 2014 a dále nález **Ústavní soudu ČR sp. zn. IV. ÚS 3183/2015** odst. 48 , stát svými právními normami rozčlenil svůj vztah ke stěžovatelce do více linií, do linie trestních včetně opakovaného řízení před obecními soudy o náhradě majetkové újmy řízení, o náhradě nemajetkové újmy pak rozdělil do dvou dílčích řízení při soudech v řízení ve více stupních. Svůj vztah ke stěžovatelce stát deklaroval i právními předpisy, které zakotvují pravidla trestního a civilního řízení i hmotně právní předpoklady dané trestním zákonem jakož i zák. 82/98 Sb., činí tak ve snaze maximálně objektivizovat kontrolu svého jednání a vzájemnou nezávislost, přezkum jednotlivých svých dílčích složek. Tento velkoryse vybudovaný a nákladný aparát se však v daném případě zachován adekvátně, právě k tomu k jehož ochraně byl vybudován a povolán napadeným rozhodnutím obecních soudů, chybí velkorysost, jakou stát musí přistupovat ke kontrole svých pochybení podle přísloví *sytí hladové nevěří* nebo v absenci postupu podle zlatého pravidla, které říká, že *každý by měl činit druhému to, co by chtěl, aby bylo činěno jemu.* Soudci se musí umět alespoň elementárně vcítit do pozice souzeného člověka, zejména za situace, kdy mají napravit škody způsobené jinými soudy, tím spíše trestními …, pokud soudci uznají, že k závažnému zásahu do přirozených práv stěžovatelky opravdu došlo, avšak na odčinění nemajetkové újmy přiznají nepatrnou částku působí to až cynicky jako postup bez citů pro elementární spravedlnost.

Soukromá sféra fyzické osoby (člověka), v níž je zabezpečováno svobodně realizovat svou osobnost, vytváří základ její celkové vnitřní jistoty a bezpečí. Stává se tak v současném světě značně pokročilé vědy a techniky, informovanosti apod. stále významnější hodnotou osobnosti každé fyzické osoby, která zasluhuje účinnou ochranu zabezpečovanou i univerzálnějšími prostředky občanského práva. Podle tohoto širšího pojetí újmy u osobního soukromí, které takto zastává i Ústavní soud, „respektování soukromého života zahrnuje do určité míry i právo na vytváření a rozvíjení vztahů s dalšími lidskými bytostmi“. Součástí soukromého života se proto stává rodinný život zahrnující i vztahy mezi manžely i blízkými příbuznými, neboť součástí rodinného života jsou nejen jejich sociální a morální vztahy, nýbrž také zájmy materiální povahy přispívající k rozvoji osobnosti každého z nich (obdobně srovnej nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 517/99, resp. rozsudek Nejvyššího soudu ve věci sp. zn. 30 Cdo 154/2007, nebo např. Karel Knap, Jiří Švestka a kol.: Ochrana osobnosti podle občanského práva, Linde Praha, a.s. 2004). Jisté přitom je, že zásah proti právu na soukromí (rodinný život) ostatních členů rodiny je ve skutečnosti vždy až odvozeným od prvotního zásahu do práva na ochranu osobnosti (zde do práva na život), jímž byl postižen jeden z jejích členů.

Co se týká právního posouzení, mezi účastníky bylo nesporné a soud po provedeném dokazování dospěl k závěru, že v trestním stíhání vedeném u MS v Brně pod sp.zn. [redacted] došlo k vydání nezákonného rozhodnutí, kterým bylo usnesení o zahájení trestního stíhání žalobce. Následně došlo ke zprošťujícímu rozsudku s tím, že žalobce nebyl uznán vinným ze spáchání trestného činu, který mu byl kladen za vinu. Soud tak dospěl k závěru, že ve věci existuje odpovědnostní titul podle § 7 odst. 1 a 8 odst. 1 zákona 82/98 Sbírky.

Soud se dále zabýval skutečností, zda-li v souvislosti s tímto nezákonným rozhodnutím žalobci také vznikla nemajetková újma a zda-li její intenzita byla natolik zásadní, aby bylo na místě její odškodnění v penězích, nikoliv pouze formou konstatování porušení práva. Soud v prvé řadě přihlížel ke skutečnosti, že se jednalo o trestní stíhání, kdy každé trestní stíhání negativně zasahuje do soukromé sféry obviněného a to tím spíše, jedná-li se o obvinění liché.

Soud dospěl k závěru, že je na místě ještě přihlédnout k té skutečnosti, že trestní stíhání trvalo 13 měsíců, nejedná se o dobu nikterak krátkou, jedná se o jeden roku trvání lidského života a to zejména v situaci, kdy žalobci bylo cca [redacted] let, období vrcholné produktivity jak v profesní kariéře, tak i v osobním životě. Soud má za prokázané, že tento rok života žalobce strávil v obavách ohledně výsledku trestního stíhání a to zejména za situace, kdy od počátku žalobce tvrdil a navrhoval důkazy v tom směru, že je nevinný. Dále soud přihlédl ke skutečnosti, že Městský soud v Brně v rámci trestního stíhání jej také nepravomocně odsoudil, shledal jej vinným a toto také muselo nutně přispět k ještě intenzivnějšímu zásahu do osobnostní sféry žalobce. Je jiná situace, pakliže je vedeno trestní stíhání a následně je již rozsudkem soudu I.stupně dotyčná osoba osvobozena a naprosto jiná intenzita zásahu pak musí přijít v okamžiku, kdy Městský soud v Brně žalobce shledal vinným a odsoudil jej k podmíněnému trestu omezení osobní svobody. I toto se nutně muselo projevit v osobní rovině žalobce. Soud dále přihlédl k situaci, že následky trestního stíhání se projevily jak v rovině osobní, rodinné, kdy žalobce se neměl náladu věnovat se svým volnočasovým aktivitám, měl hádky s partnerkou, nechtěl chodit do společnosti, zároveň se nemohl ani dostatečně věnovat svému podnikání. Soud tak dospěl k závěru, že se jedná o takové zásahy v takové intenzitě, že částka 50.000,-Kč, kterou žalobce požadoval jako náhradu nemajetkové újmy je plně adekvátní jako odškodnění vzniklé nemajetkové újmy. Soud přiznal částku 50.000,-Kč jako náhradu vzniklé nemajetkové újmy.

Co se týká námitky žalované, že žalobce si způsobil trestní stíhání sám pakliže odmítl na prvním úkonu u Policie ČR, což bylo podání vysvětlení vypovídat, soud k tomuto odkazuje však na celkový průběh daného řízení a zejména na časové souvislosti u Policie ČR, kdy žalobce byl pozván k podání vysvětlení, kam se dostavil, nicméně již v té době bylo sepsáno usnesení o zahájení trestního stíhání, neboť to bylo žalobci předáno cca 10 minut po zahájení úkonu podání vysvětlení. Uvedené usnesení o zahájení trestního stíhání má několik stran, je zde podrobně popsáno, co měl také žalobce spáchat za skutek, jakým způsobem, usnesení má čtyři strany a je na něm podrobný popis toho, čeho se měl žalobce dopustit s tím, že k tomuto závěru došla policie na základě šetření na sociálních sítích. Soud tak konstatuje, že za dané situace opravdu i kdyby žalobce ve věci vypovídal, toto by nic neměnilo na situaci, kdy Policie ČR měla již usnesení o zahájení trestního stíhání připravené v plné podobě a toto také žalobci následně předala. Soud se tak nedomnívá, že by uvedený postup žalobce, kdy odmítl za dané situace vypovídat by něco změnil na skutečnosti, že by vůči žalobci trestní stíhání nebylo zahájeno.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl ust. § 142 odst. 1 osř. Žalobce byl ve sporu plně úspěšný. Soud mu přiznal náhradu nákladů dle ust. § 9 odst. 4 písm. a/osř vyhl.- 177/96 Sb., za 4 úkony právní služby á 3100 Kč, 4 režijní paušály á 300 Kč,

cestovné vozem Škoda Oktavia Brno Praha a zpět, celkem 430 km, celkem částka 2.614,-Kč, k tomu 10 půlhodin promeškaného času a 100,-Kč a DPH.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne doručení opisu jeho písemného vyhotovení k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího.

Nebude-li dobrovolně splněna povinnost uložena tímto rozhodnutím, může se oprávněný obrátit na obecný soud povinného s návrhem na soudní výkon rozhodnutí

V Praze dne 2. března 2017

JUDr. Ondřej Růžička v.r.
soudce

Za správnost vyhotovení: Vítková